

TIMELESS

3

Tot de tijd ons vindt

GABRIELLE MEYER

1

Grace

28 februari 1692

Salem Village

Het was een vreemde gewaarwording om aan de vooravond van een groot onheil te staan en het niet te kunnen stoppen. Nog vreemder was het om twee levens tegelijkertijd te leiden en te weten dat ik op een dag voor het ene leven moest kiezen en het andere voor altijd achter me moest laten. Maar zo was het al sinds mijn geboorte. Mijn mama had het een gave genoemd, hoewel ik zeker weet dat ze dat alleen maar zei om mijn angst te sussen toen ik nog een kind was.

Een kind dat werd geboren met het merkteken van een tijdpendelaar.

Terwijl ik deeg stond te kneden in de keuken van vaders herberg, met mijn handen en polsen onder de bloem, dwaalden mijn gedachten af van de barre omstandigheden in Salem Village in 1692 naar mijn kleurrijke leven in 1912. Alleen zo kon ik omgaan met het geestdodende werk en de voorkennis die ik had over de heksenprocessen die ons te wachten stonden. Het dochttertje en nichtje van predikant Parris waren nu al zes weken ziek en er werd van alles gefluisterd; binnenkort zouden de beschuldigingen ons om de oren vliegen en werd de gebeurtenis waar ik al mijn leven lang bang voor was werkelijkheid.

Mijn eigen duistere geheim zou dan ook aan het licht komen.

Ik keek op, zag de regen tegen de glas-in-loodramen van de

kleine keuken slaan en veegde de blonde lok opzij die onder mijn witte kapje uit piepte. Hoeveel ik ook dagdroomde, niets leek mij te kunnen beschermen tegen het leven waarin ik me nu bevond.

Het was nu al zes dagen slecht weer, met een aanwakkerende storm, regen en natte sneeuw. De echte storm wakkerde echter aan in de vertroebelde geesten en harten van de inwoners van Salem, die altijd op hun hoede waren voor een aanval, of die nu van de Abenaki-indianen kwam of vanuit het geestenrijk – dat laatste was veel angstaanjagender en nog moeilijker te weerstaan.

Mijn tweelingzus, Hope, kwam de keuken met het lage, houten plafond aan de achterkant van Eaton Ordinary binnen en griste snel een gedroogde vijg van de werktafel. We woonden al ons hele leven in de herberg van Salem Village. Deze was het middelpunt van de gemeenschap en onze vader, herbergier Uriah Eaton, was de meest geliefde man in de streek. Buitengewoon vrijgevig zodra dat hem uitkwam. Meedogenloos en doortrapt op andere momenten.

‘Sarah Good is weer binnen aan het bedelen,’ zei Hope.

Ik vormde het deeg tot een brood en legde het in een schaal, waarna ik het bedekte met een linnen doek. Zonder iets te zeggen veegde ik mijn handen af aan mijn schort en pakte een paar verse, zoete koekjes en aardappelen die net uit de steenoven kwamen.

‘Je gaat haar toch geen eten geven?’ Hope fronste. ‘Dan blijft ze zeker komen.’

Ik zuchtte. ‘Ze is dakloos en moet twee kleine kinderen voeden. Wat moeten we anders? Zeker nu het buiten bar en boos is.’

‘Je bent veel te goed voor deze wereld, Grace. Je weet dat vader het niet wil hebben.’

‘Vader is er nu niet.’ Ik legde het eten op een stuk linnen en bond dat bij elkaar. Het schuldgevoel dat me aanzette tot deze vrijgevigheid, schudde ik van me af. Als Hope eens wist

welk geheim er al jaren in mijn borst brandde, zou ze me niet meer 'te goed voor deze wereld' noemen.

Ik wilde de keuken al uit lopen, toen Hope haar hand uitstreekte om me tegen te houden. We waren een eenei-ge tweeling, hoewel iedereen die ons goed kende direct het verschil tussen ons zag. Hope was iets langer, iets slanker en spraakzamer. Ook had ze een schoonheidsvlekje links van haar volle lippen dat ik niet had. Maar we hadden dezelfde bruine ogen, hetzelfde blonde krulhaar onder onze witte kapjes en dezelfde fijne gelaatstrekken.

'Er wordt over haar geroddeld,' zei Hope zachtjes, zodat ons dienstmeisje Leah, die bij de haard het vuur stond op te stoken, het niet hoorde.

'Iedereen roddelt altijd over vrouw Good,' antwoordde ik terwijl ik langs haar probeerde te komen.

Hope schudde haar hoofd en ik zag de bezorgdheid in haar ogen. 'Het gaat slechter met het dochttertje en het nichtje van predikant Parris. En de jonge Ann Putnam en Elizabeth Hubbard vertonen nu dezelfde verschijnselen. Ze beweren dat Sarah Good een van de vrouwen is die hen heeft behekst.'

Ik duwde mezelf naar voren, maar Hope greep mijn arm beet.

'Laten we weggaan,' smeekte ze. 'Je weet dat we de geschiedenis kunnen veranderen en dit levenspad kunnen verlaten. Het leven in 1912 is opwindend en veelbelovend. We kunnen daar voor altijd blijven en dan hoeven we hier niet meer terug te komen.'

Ik keek mijn zus, die een kwartier jonger was dan ik, doordringend aan en met een van angst verstrakte mond zei ik: 'Mama heeft ons altijd gewaarschuwd dat het gevaarlijk is om de geschiedenis te veranderen, vooral om egoïstische redenen. Er zou iets rampzaligs kunnen gebeuren en dan is dat onze schuld.'

'Maar dan zouden we dit ellendige leven niet langer hoeven te verdragen,' hield Hope vol. 'We zouden alle ontberingen en

ellende achter ons kunnen laten. Je weet dat het alleen maar erger zal worden.'

Hoe vaak hadden we al ruzie gemaakt hierover?

Onze moeder in 1912, Maggie Cooper, was een tijdpendelaar en had deze gave aan ons doorgegeven. Hope en ik waren geboren met het merkteken van mama op ons achterhoofd, waardoor we pendelden tussen 1912 en 1692. Wanneer we gingen slapen in 1692, werden we wakker in 1912, en wanneer we in slaap vielen in 1912, werden we wakker in 1692, zonder dat er ook maar enige tijd was verstreken terwijl we weg waren. Op onze 25ste verjaardag, op 12 oktober, moesten we kiezen in welke tijd we wilden blijven en welk leven we voor altijd zouden opgeven.

We wilden geen van beiden in 1692 blijven, maar Hope had altijd al eerder willen vertrekken. De enige manier om dat te doen, was om moedwillig de geschiedenis in 1692 te veranderen. Zodra we dat deden, zouden we ons leven hier verliezen. Ons fysieke lichaam zou in 1692 sterven en ons bewustzijn zou dan in ons fysieke lichaam in 1912 blijven.

Maar dat was veel te gevaarlijk. Het was veel gemakkelijker, en ook veiliger, om onze tijd hier uit te zitten.

'We kunnen de geschiedenis niet veranderen,' fluisterde ik met het bundeltje eten in mijn hand. 'Dat zou gebeurtenissen in gang kunnen zetten die niet mogen plaatsvinden. We zouden een oorlog of hongersnood kunnen veroorzaken, of nog erger. Het is het niet waard, Hope. Niet nu we het nog maar zevenenhalve maand hoeven uit te houden.'

Ze slaakte een vermoeide, gefrustreerde zucht. 'Best, maar als iemand mij van hekserij beschuldigt, kun je me niet meer tegenhouden.'

Ik schrok van haar woorden en ineens opende zich een gapende duisternis vanbinnen.

Ik kon onmogelijk tegen Hope zeggen dat juist ik haar op een dag zou beschuldigen. Vier jaar geleden was ik zo dom geweest om mijn nieuwsgierigheid de overhand te laten

krijgen in mijn andere leven. Terwijl ik de heksenprocessen bestudeerde, zag ik woorden staan die me sindsdien achtervolgden. *Hope Eaton, dochter van herbergier Uriah Eaton, werd het zoveelste slachtoffer van de heksenprocessen van Salem toen haar zus, Grace Eaton, haar beschuldigde.*

Hoe kon ik mijn zus ooit een heks noemen? Dat was niet te bevatten, maar de geschiedenis loog niet.

Of toch wel?

Voordat ik meer te weten kon komen, had ik het boek al dichtgeslagen. Wat werd er bedoeld met 'het zoveelste slachtoffer'? Ik kon mezelf er niet toe brengen om het boek weer open te slaan en had mezelf plechtig beloofd dat ik nooit meer op zoek zou gaan naar antwoorden.

'Zo moet je niet praten,' fluisterde ik, in een poging de angst in mijn stem verborgen te houden. 'Je weet hoe de mensen nu al over ons denken.'

Ik liep langs Hope en door de tussendeur naar de grote ruimte van de herberg. Het was al na twaalfen, maar nog steeds zaten er diverse mannen en vrouwen met bier aan de tafels. Het weer had al het werk buiten onmogelijk gemaakt en dus waren de mensen naar de herberg gekomen om daar elkaar te treffen, de laatste roddels te horen en warm te blijven.

John Indian, de tot slaaf gemaakte man in dienst van predikant Parris, stond vandaag voor vader achter de bar. Een paar dagen per week werkte hij in de herberg en hield de boel in de gaten wanneer vader weg was. John wierp mij even een blik toe en knikte naar de knetterende haard waar Sarah Good met haar rug naar de andere mensen stond. Haar versleten en gescheurde jurk was waarschijnlijk al een jaar niet gewassen. Ze droeg haar zoontje op haar heup, terwijl haar vierjarige dochtertje, Dorothy, aan haar rokken hing. De kinderen waren te dun gekleed voor dit februariweer.

Ik bedankte John en liep naar Sarah en haar kinderen. Hope volgde me vanuit de keuken.

Diverse gasten keken al fluisterend naar Sarah. Salem Village was een kleine agrarische gemeenschap, zo'n acht kilometer ten noorden van Salem Towne. Aangezien het nog geen duizend inwoners telde, kende bijna iedereen elkaar. Ze wisten allemaal beslist van de zieke meisjes en de geruchten die er rondgingen over hekserij.

Zodra Sarah me zag, draaide ze zich om, griste het bundeltje uit mijn handen en mopperde zachtjes: 'Is dat alles?'

Haar ongewassen lijf en kleren vol zweetvlekken stonken. Het was algemeen bekend dat haar man, William Good, haar had verlaten. Zij en de kinderen waren overgeleverd aan de liefdadigheid van burens, maar steeds als ze ergens onderdak had gevonden, werd ze even later weer op straat gezet vanwege haar opvliegende karakter.

'Dit is alles wat we kunnen missen,' zei ik. 'Maar blijf gerust en warm jezelf op zo lang als nodig is.'

'Alles wat jullie kunnen missen?' Sarah snoof. 'Verbeeld je maar niks, Grace Eaton. Er mag dan wel over mij gefluisterd worden, maar ze fluisteren al veel langer over jou en je zus.'

Hope deed beschermend een stap naar voren. 'We hebben je alles gegeven wat we –'

'Jullie geven me alleen maar restjes,' beet Sarah haar toe.

De andere gasten werden stil en John kwam achter de bar vandaan.

Sarah keek van Hope naar mij. 'Jullie zouden juist moeten bedelen. Met die vreemde vlekken van jullie en het mysterie rondom jullie geboorte. Alleen omdat jullie vader herbergier is, laten ze jullie met rust.' Ze deed een stap naar voren en Dorothy trippelde mee. 'Vragen jullie je nooit af hoe het met jullie moeder zit? Waarom niemand haar naam kent of weet waar ze vandaan kwam?'

Hope kwam nog dichterbij me staan en met opgeheven kin ademde ik in.

'Je moet nu gaan,' zei ik. 'We hebben je gegeven wat we kunnen missen.'

Sarah draaide zich grommend om en verliet de herberg met Dorothy in haar kielzog.

De andere gasten starden Hope en mij zwijgend aan.

Wat Sarah zei was waar. De mensen hadden het over onze merktekens en de mysterieuze omstandigheden rondom onze biologische moeder in dit leven, ook al verbood vader iedereen om over haar te praten.

Hope keerde de andere gasten de rug toe en zag mijn bezorgde blik. 'Let maar niet op Sarah. Er luistert toch niemand naar haar.'

John keerde terug naar zijn plek achter de bar en langzaam richtten de gasten zich weer op hun drankjes en roddels.

De voordeur zwaaide open en vader kwam binnen in zijn zwarte cape.

'Haal spijs en brandhout,' zei hij tegen Hope en mij. 'We hebben opdracht gekregen naar de pastorie te komen. De toestand van de meisjes bij predikant Parris is verslechterd. Actie is geboden.'

Het was nog harder gaan stormen. Hope en ik hadden ons warm aangekleed met onze dikste jas, wanten, sjaal en muts om de vierhonderd meter van de herberg naar het huis van de familie Parris af te leggen. Onze percelen grensden aan elkaar, maar werden gescheiden door bomen, waardoor we over de weg richting Andover moesten en daarbij probeerden we tevergeefs de plassen te ontwijken. De natte sneeuw prikte in mijn gezicht, dus hield ik mijn hoofd gebogen.

De zoom van mijn blauwe jurk zat onder de aangekoekte modder en mijn schoenen waren doorweekt met koud regenwater. Ik had een mand vol eten voor de familie Parris bij me, terwijl Hope een stapel brandhout droeg. Als twee plichtsgetrouwe dochters volgden we vader, hoewel Hope zachtjes liep te mopperen.

Zij was veel liever in 1912. Wij allebei eigenlijk. Maar God had ook dit pad voor ons gekozen en dus hadden we hier werk te verrichten.

Even later sloegen we af naar de oprit die leidde naar de pastorie. We werden begroet door de drijfmatte familie hond, die ons kwispelend verder het pad op volgde.

Het bruine huis was hoog en smal, met twee kamers op de begane grond en twee boven. Door de centrale schoorsteen had elke kamer een haard. De kerk had het huis vele jaren geleden gebouwd en er hadden al diverse predikanten gewoond. De familie Parris was er drie jaar geleden ingetrokken en vanaf dag één had Samuel Parris verdeeldheid in het dorp teweeggebracht. Hij predikte met weinig tot geen genade een strikte naleving van de puriteinse wetten, maar veel gemeenteleden waren voorstander van het *Half-Way Covenant*, een gedeeltelijk kerklidmaatschap dat meer denk- en bewegingsvrijheid bood. En dus keurde het halve dorp hem af en weigerde het om zijn traktement te betalen of hem van brandhout te voorzien. Voor hem en zijn familie was het een lange, koude winter.

Vader klopte hard op de voordeur, die meteen werd geopend door Tituba, de tot slaaf gemaakte vrouw van het gezin en de echtgenote van John Indian. Met neergeslagen ogen opende ze de deur verder zodat wij naar binnen konden.

‘Mijnheer Eaton,’ zei predikant Parris terwijl hij opstond uit zijn stoel vlak bij de haard. ‘Welkom.’

Er bevonden zich nog drie andere mannen in de koude kamer, die onvriendelijk en bezorgd keken. Twee van hen behoorden tot de familie Putnam en waren de rijkste en machtigste mannen van het dorp. De andere was een diaken van de kerk, net als vader.

‘Breng alles naar de keuken,’ instrueerde vader ons. ‘En maak jezelf nuttig.’

Tituba deed de deur achter ons dicht en we volgden haar door de grote kamer naar de keukenaanbouw aan de achterkant van het huis. Daar zat mevrouw Parris aan een tafel door

het raam naar de sombere buitenwereld te kijken.

Hoewel er een vuur brandde in de haard, was het in alle kamers kil en donker. Een angstaanjagend, onheilspellend gevoel drong door de donkere muren heen, waardoor de lucht dik aanvoelde.

Waar waren de meisjes?

‘Goedendag, mevrouw Parris,’ zei ik. ‘We hebben spijs en hout meegebracht.’

Ze keek op en knipperde een paar keer, alsof ze net wakker werd. Diepe zorgrimpels en kringen onder haar ogen verrieden hoe uitgeput ze was.

‘God zegene jullie,’ zei ze en kwam overeind. ‘Net wanneer ik denk dat we door onze voorraad spijs en hout heen zijn, geve God meer.’

Tituba liep naar de haard, waar ze brood uit de steenoven haalde. Mevrouw Parris keek zo argwanend naar haar dat ik een rilling over mijn rug voelde lopen.

Ik zette de mand op tafel en Hope legde het brandhout vlak bij de deur. Ze schrok toen er ineens op de deur werd geklopt.

‘Wie kan dat wezen in dit vreselijke weer?’ vroeg mevrouw Parris. ‘Niet weer een man die mijn arme kind komt aanschouwen, hoop ik.’

Tituba deed open en buiten stond inderdaad een man. Zijn breedgerande hoed was ver over zijn voorhoofd getrokken, maar ik herkende hem onmiddellijk.

‘Het is Isaac Abbott,’ zei ik met een glimlach en ik voelde me meteen een stuk beter.

Hij keek op en beantwoordde mijn glimlach, net zo verrast en blij om mij te zien. Zijn vriendelijke, blauwe ogen keken meteen de kamer rond en hij knikte naar Hope. Zij knikte terug, hoewel ze lang niet zo blij leek als ik om onze oude vriend te zien.

‘Baas Abbott,’ zei mevrouw Parris, die ook opgelucht leek. ‘Wat brengt u heden naar ons huis?’

Hij stapte de kleine keuken binnen, nam zijn hoed af en

deed de deur achter zich dicht. ‘Ik kom een lading brandhout brengen. Het is niet veel, maar u kunt er de week mee doorkomen.’

‘God zegene u,’ zei de oudere vrouw met tranen in haar ogen.

‘Mevrouw Parris?’ klonk de strenge stem van predikant Parris. ‘Breng Tituba en de meisjes bij ons.’

Even sloot ze haar ogen, alsof ze bad, en daarna knikte ze naar Tituba zodat die haar zou volgen.

Zodra ze de keuken hadden verlaten, ging ik dichterbij Isaac staan. Al sinds zijn tienerjaren was hij lang en breed, maar hij was nog sterker geworden nadat hij de familieboerderij had overgenomen. Zijn kalme aanwezigheid was een troost, hoewel ik niet wist wat hij kon doen om mijn ongerustheid weg te nemen.

‘Zijn de geruchten waar?’ vroeg hij me zachtjes.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ik. ‘Ik heb de meisjes zelf nog niet gezien.’

Isaac wierp een blik in de richting van Hope en ik zag het verlangen op zijn knappe gezicht. Hij greep zijn hoed steviger beet en zei: ‘Je ziet er goed uit vandaag, Hope.’

Ze hield zichzelf bezig met het stapelen van brandhout. ‘Dank je wel, Isaac,’ mompelde ze, hoewel ze niet de moeite nam om hem aan te kijken.

Hij was al sinds zijn dertiende verliefd op mijn oogverblindende zus, maar zij had hem nooit aangemoedigd om voor zijn gevoelens uit te komen. Integendeel, ze had jarenlang geprobeerd hem te ontmoedigen. En met een goede reden. We waren niet van plan om in 1692 te blijven en hadden iedereen afgewezen die ons het hof probeerde te maken. Dat was niet moeilijk, omdat er vanwege de vele slachtoffers in de Oorlog van Koning Willem en de toestroom van vrouwelijke vluchtelingen vanuit Maine als gevolg van die oorlog meer vrouwen dan mannen in de gemeenschap waren.

Maar zelfs als we van plan waren geweest om te blijven,

meende ik niet dat Hope geïnteresseerd was geweest. Isaac was plichtsgetrouw, vriendelijk en betrouwbaar.

Met andere woorden: saai in de ogen van Hope.

Voor mij was Isaac na mijn zus de beste vriend die ik ooit had gehad. Als we in Salem Village bleven, zou ik gemakkelijk van hem kunnen houden, ook al had hij mij nooit in dat licht gezien, omdat ik zowel hier als in 1912 in de schaduw van Hope stond.

Ik schrok op van commotie in de grote kamer. Gejammer en geschreeuw schalden door de lucht en er sloeg iets tegen de muur.

Hope keek naar me op en haar anders zo onbevreesde blik was nu angstig.

‘Ik ga het brandhout uitladen,’ zei Isaac en hij verliet de keuken, waardoor er een vlaag koude lucht het huis binnenstroomde.

De deur die naar de grote kamer leidde, waaide open en dus liep ik die kant op om de meisjes zelf te kunnen zien.

‘Kom,’ zei vader toen hij me zag. ‘Aanschouw hoe dit huis is getroffen door hekserij.’

Ik deed de deur verder open en staarde naar het tafereel voor me.

De negenjarige Betty Parris lag op de vloer te kronkelen, haar lichaam op onnatuurlijke wijze verwrongen. Haar twaalf jaar oude nichtje, Abigail, zat in een stoel en schreeuwde het het ene moment uit van de pijn en zat dan ineens weer in de lucht te slaan alsof iemand haar aanviel.

‘Hun toestand is verslechterd,’ zei predikant Parris op ernstige toon. ‘Vijf nachten geleden heeft Tituba roggebrood gemaakt met hun urine en dat aan de hond gevoerd. Haar witte magie heeft het lijden van de meisjes verergerd.’

Het gejammer van de meisjes werd luider en Abigail gooide zichzelf net als haar nichtje Betty op de grond. Allebei begonnen ze te kronkelen en te schoppen.

Ik was bekend met de witte magie waar predikant Parris het

over had. Nadat de hond het brood had opgegeten, was het de bedoeling dat hij de persoon aanwees die verantwoordelijk was voor de aandoening van de meisjes. Maar het enige wat er was gebeurd, aldus de dominee, was dat de toestand van zijn dochter en nichtje was verergerd.

‘Wie kwelt jou?’ vroeg Thomas Putnam op dringende toon. Zijn eigen dochter, Ann, leed bij hem thuis aan soortgelijke kwellingen. ‘Noem de naam!’

‘Tituba kwelt mij,’ riep Betty.

‘Nee.’ Tituba schudde haar hoofd en stapte naar achteren.

‘En vrouw Good kwelt me,’ vervolgde Betty.

‘Wie nog meer?’ vroeg mijnheer Putnam, die hun beweringen zonder slag of stoot voor waar aannam.

‘Vrouw Osborn,’ jammerde Abigail. ‘Vrouw Osborn kwelt me.’

‘We weten genoeg,’ zei mijnheer Putnam. ‘Mijn dochter Ann en Elizabeth Hubbard noemen dezelfde vrouwen.’

‘We moeten ze ophalen voor ondervraging,’ zei predikant Parris, ‘anders blijven mijn dochter en nichtje pijn lijden.’

‘We laten ze naar Eatons herberg brengen,’ zei mijnheer Putnam. ‘Daar kunnen ze worden vastgehouden om op de eerste van maart te worden ondervraagd. Gaat u daarmee akkoord?’ Hij keek naar de aanwezige mannen en ieder van hen knikte.

Ik wierp een vluchtige blik op Tituba, die zwijsend haar hoofd schudde. Met doodsangst in haar ogen keek ze naar de meisjes en vervolgens naar de mannen, maar ze zei niets.

Het was begonnen.

Twee zussen, gedwongen te kiezen voordat tijd hen inhaalt

De tweelingzussen Grace en Hope zijn niet alleen identiek, ze delen ook de bijzondere gave om tussen twee tijden te reizen. In het Salem van 1692 zijn ze getuige van de meedogenloze heksenvervolgingen. Hope kan niet wachten om deze tijd voorgoed achter te laten, zeker wanneer de twee zelf in het middelpunt van de verdenkingen belanden...

In het New York van 1912 leiden ze heel andere levens. Hope doet mee aan een risicovolle vliegreis om de eerste vrouwelijke piloot te worden die de hele continent oversteekt. Ondertussen doet Grace haar best om een succesvolle onderzoeksjournaliste te worden, maar haar hart ligt nog altijd bij haar jeugdliefde in Salem.

De zussen weten al in welke tijd ze uiteindelijk willen blijven, maar een tragische gebeurtenis zet de beslissing op losse schroeven. Hun naderende 25e verjaardag dwingt hen te kiezen tussen een leven met of zonder elkaar.

GABRIELLE MEYER schrijft historische romans die zijn geïnspireerd door echte mensen, plaatsen en gebeurtenissen. In haar *Timeless*-serie neemt ze je mee naar verschillende interessante periodes uit de geschiedenis, zoals de Amerikaanse drooglegging en de beruchte heksenvervolgingen in Salem.

ISBN 9789029738897 NUR 342

9 789029 738897

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT